

Arrest

nr. 115 128 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.(...) A.(...) W.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn, afkomstig uit Maidan Wardak. U verklaart 36 jaar oud te zijn en te zijn geboren in 1356 (1977) in het dorp Deh Afghanan nabij de stad Maidan Shar in de provincie Maidan Wardak, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In 1378 (1999) huwde u daar met uw huidige echtgenote B.(...) N.(...). Jullie hebben samen vijf kinderen: twee zonen A.(...) W.(...) en A.(...) B.(...) en drie dochters B.(...) A.(...), B.(...) U.(...) en B.(...) H.(...). U bent alleen naar België gekomen, uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel nog in uw geboortedorp.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk voor het National Directorate for Security (NDS) in Afghanistan.

In 1374 (1995) begon u te werken bij het National Directorate for Security (NDS). U begon te werken op Directoraat 12, waar u voornamelijk een logistieke functie had en verantwoordelijk was voor personeelszaken en administratie. Tijdens het talibanregime bleef u onrechtstreeks werken voor het NDS. U had contact met een vriend die nog voor het directoraat werkte en u gaf hem informatie door over de bewegingen en de activiteiten van de taliban in uw regio. In 1380 (2001), na de val van de taliban en bij de vorming van de nieuwe regering, werd u verantwoordelijke voor de logistieke dienst van Directoraat 12 en dat deed u tot 1383 (2004). U werkte ook nog voor Directoraat 90, dat in 1383 (2004) ontstond uit een samensmelting van drie andere directoraten, als ook voor Directoraat 62. In 1383 -1384 (2004-2005) stond u aan het hoofd van het guesthouse van Directoraat 90. U was verantwoordelijk voor de opvang en accommodatie van gasten die samenwerkten met het NDS. Deze bezoeken dienden geheim te blijven en het guesthouse werd georganiseerd in een privaat huis dat werd gehuurd door het NDS. In de vijfde maand van 1384 (2005) begon u dan te werken voor de Secret Services (inlichtingendienst) en dit werk deed u tot voor uw vertrek uit Afghanistan.

De taliban kwamen meer dan vijf jaar voordat u vertrok op de hoogte van uw werk voor Secret Services en u kwam hierdoor in de problemen. Bijna twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd u opgepakt door de taliban en hard aangepakt. U belandde hierdoor in het ziekenhuis. In saur 1390 (april-mei 2011) kwam uw vader om het leven, hij werd dood geschoten. Aanvankelijk wisten jullie niet wie hier achter zat maar nadien, toen u ook een brief verkreeg, wisten jullie dat het de taliban moesten geweest zijn. Het was op 21 djedi 1391 (11 januari 2013) dat jullie deze brief van de taliban verkregen. U werd ervan beschuldigd te spioneren en samen te werken met de buitenlanders en u werd gewaarschuwd dat u jihad diende te doen met hen of dat u anders gestraft zou worden met de dood. Zeven dagen later kwam uw broer om het leven, hij werd dood geschoten door de taliban en diezelfde dag hebt u besloten het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan vanuit Kabul op 28 djedi 1391 (18 januari 2013). U kwam in België aan op 25 april 2013 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), drie ID kaarten van uw werk bij de National Security Services, een certificaat van een cursus die u volgde voor uw werk, vier documenten gerelateerd aan uw werk en overplaatsingen naar andere departementen en directoraten, een medisch certificaat van een dokter in België, een brief van de taliban en de enveloppe waarmee deze documenten naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan, alsook de incidenten die u aanhaalt en dewelke de rechtstreekse aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten incoherent en tegenstrijdig, vaag, weinig logisch en weinig overtuigend overkomen en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie dient hierbij opgemerkt te worden dat het CGVS uw werkzaamheden voor het National Directorate for Security (NDS) en voor de veiligheidsdiensten in Afghanistan niet volledig wil betwisten, hoewel uw verklaringen hier op een aantal punten toch ook eerder vaag en weinig specifiek overkomen, maar wel de tijdsperiode die u opgeeft hier te hebben gewerkt. Tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u gewerkt te hebben voor de 'inlichtingendienst' -die u nu benoemt als de nationale veiligheid of NDS (CGVS, p. 9)- van 1373 (1994) tot 1384 (2005). U stelt daar letterlijk niet meer te hebben gewerkt vanaf de vijfde maand van 1384 (juli - augustus 2005) (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 3 nr. 10 b). Tijdens het interview op het CGVS verklaart u dan echter plots dat u vanaf de vijfde maand van 1384 tot aan uw vertrek uit Afghanistan nog wel zou gewerkt hebben voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, namelijk voor de Secret Services (CGVS, p. 3 en p. 9). Als u dan gevraagd wordt waarom u tijdens uw eerste interview letterlijk stelde sinds de zomer van 2005 niet meer te hebben gewerkt, dan kan u hier alleen maar over zeggen dat dat een fout van de tolk moet geweest zijn en dat u ook niet in een goede conditie was toen, dat u heel moe was en dat u zelfs een keer uw weg verloor in het centrum (CGVS, p. 3 en p. 9). Verder

kan u ook niets van recente documenten voorleggen van uw tewerkstelling bij de Afghaanse Secret Services vanaf 2005. De documenten die u voorlegt van uw werk bij NDS dateren allemaal van de periode vóór 1384 (2005) (CGVS, p. 4-6), terwijl u nu verklaart ook nog gewerkt te hebben voor de Secret Services van 1384 (2005) tot aan uw vertrek uit Afghanistan begin 2013 (CGVS, p. 3 en p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het komt dat u niets van recente documenten kan voorleggen van deze tewerkstelling, dan komt uw verklaring hieromtrent ook weinig overtuigend en niet afdoende over. U stelt dat u wel een recentere ID kaart had maar die bent u verloren onderweg en er zijn ook heel veel beperkingen nu in Afghanistan waardoor u zomaar geen toegang kan krijgen tot die documenten (CGVS, p. 9). Het feit dat u net die ID kaart onderweg zou zijn verloren komt zeer weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over aangezien u alle andere ID kaarten van de periode ervoor nog wel blijkt te hebben. Als u de vraag dan nog eens herhaald wordt of er dan echt niets is dat u kan voorleggen ter ondersteuning van deze door u beweerde werkzaamheden voor de Afghaanse Secret Services gedurende de laatste acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, dan kan u alleen maar zeggen dat u ze niet heeft want dat u niet vaak naar het kantoor ging en dat het moeilijk is om documenten te verkrijgen vandaar (CGVS, p. 9). En daarbij komt dan ook nog eens dat uw verklaringen over dit door u beweerde recente werk bij de Secret Services van de Afghaanse veiligheidsdiensten eerder vaag, weinig specifiek en weinig overtuigend overkomen. Als u gevraagd wordt te vertellen wat uw werk voor deze Secret Services dan precies inhield, dan kan u slechts het algemene en oppervlakkige antwoord geven dat u gewoon info moest geven over de taliban (CGVS, p. 12). Wanneer u dan verder gevraagd wordt welke info u dan specifiek diende te verzamelen en geven, aan wie en hoe dit dan concreet in zijn werk ging, dan blijft uw antwoord opnieuw weinig gedetailleerd en weinig doorleefd. U stelt dat u het gewoon moest doorgeven aan het hoofd, dat u info verzamelde en uw baas informeerde en dat hij dan stappen ondernam (CGVS, p. 12). Dit is de enige informatie die u hierover kan geven, hoewel u stelt dit werk bijna acht jaar te hebben gedaan, van juli - augustus 2005 tot aan uw vertrek begin januari 2013 (CGVS, p. 12). Als u dan tot slot nog een keer gevraagd wordt waarom u niets van deze werkzaamheden voor Secret Services verteld heeft tijdens uw eerste interview bij DVZ, dan stelt u dat u hier niet naar gevraagd werd (CGVS, p. 12). U werd op dit eerste interview echter wel letterlijk gevraagd te vertellen over uw activiteiten in Afghanistan en u werd gevraagd te vermelden wat u allemaal van werk gedaan heeft, u zei daarop letterlijk niet meer te hebben gewerkt vanaf juli 2005 (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 3 nr. 10 b). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u het dan misschien niet goed begrepen had of dat de tolk het niet goed begreep, het interview was ook heel kort (CGVS, p. 12). Samenvattend kan dus gesteld worden dat er op basis van voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw recente werkzaamheden voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. U toont deze werkzaamheden slechts aan tot 1384 (2005).

Bovendien kan hierbij nog de opmerking gemaakt worden dat uw verklaringen over uw onrechtstreekse samenwerking met het NDS tijdens de periode van het talibanregime ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen. Wanneer u dan hierover gevraagd wordt hoe tijdens deze periode de veiligheidsdiensten dan nog concreet functioneerden en wat u dan juist deed, wat voor informatie u juist doorgaf, aan wie en hoe dat dan concreet in zijn werk ging, dan blijven uw verklaringen eerder aan de oppervlakte en weinig concreet. U stelt dat u contact had met een vriend die nog werkte voor dat directoraat en dat u hem info doorgaf, dingen die u moest uitvinden over de taliban, over hoe ze actief waren en over hun moraal en zo (CGVS, p. 10). Maar als u dan gevraagd wordt hoe dat dan allemaal concreet in zijn werk ging en hoe u dat dan juist deed dat verzamelen van informatie over de taliban, dan kan u daar alleen maar op zeggen dat het gewoon via die vriend was dat u het deed en dat u verder niet weet hoe het ging want dat was zijn job (CGVS, p. 10). U moest verder gewoon melden wat u zag in de bazaar en in het openbaar, u had niet zoveel mogelijkheden (CGVS, p. 11). En als u dan een laatste keer de vraag herhaald wordt om hier toch iets concreter te zijn en meer duiding te geven bij wat u dan precies deed, dan blijft uw antwoord opnieuw zeer weinig doorleefd. U kan louter zeggen dat u moest zien of er taliban waren of Arabieren of mensen van Tsjetsjenië en daarover moest u info geven (CGVS, p. 11).

In tweede instantie kan in navolging van voorgaande argumentatie, waarin duidelijk geen geloof kan gehecht worden aan uw recente tewerkstelling voor de Afghaanse Secret Services en veiligheidsdiensten -met name na 1384 (2005)-, dan ook geconcludeerd worden dat dit de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde recente problemen met de taliban, net omwille van deze werkzaamheden, op fundamentele wijze ondermijnt en in vraag stelt. U verklaart zelf letterlijk dat de problemen die u aanhaalt te hebben gehad met de taliban begonnen zijn sinds dat zij zouden te weten zijn gekomen dat u voor de Secret Services werkte, ongeveer vijf jaar geleden (CGVS, p. 16). Deze problemen hebben dus geen betrekking op uw werkzaamheden voor NDS in het verleden, nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in die periode voor 2005 enige problemen zou gekend hebben met de taliban. Ook het feit dat u na die werkzaamheden voor NDS (de werkzaamheden die u aantoon met documenten tot 2005) nog bijna acht jaar in Afghanistan bent gebleven wijst erop dat er in

die periode geen ernstige problemen waren die u ertoe zouden gebracht hebben uw land van herkomst te verlaten.

In verband met de recente problemen die u stelt te hebben gehad met de taliban en die ertoe zouden hebben geleid dat u nu het land heeft verlaten, kunnen bovendien nog enkele opmerkingen gemaakt worden waardoor de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt -in rekening gebracht met voorgaande argumentatie- dan ook volledig onderuit wordt gehaald.

Zo zijn er uw verklaringen over het werk en het overlijden van zowel uw broer als uw vader. Bij DVZ verklaarde u letterlijk dat zowel uw broer als uw vader ook werkten voor de inlichtingendienst -wat u later tijdens het interview op het CGVS benoemt als Secret Services- en dat zij allebei ook bedreigd werden door de taliban en vermoord zouden zijn door de taliban (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Wanneer u dan echter tijdens het interview bij het CGVS gevraagd wordt naar het beroep van uw vader, dan stelt u dat hij thuis was en soms ook als landbouwer werkte, dat hij gewone arbeid deed (CGVS, p. 14). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met wat u verklaarde over het werk van uw vader bij DVZ, kan u alleen maar zeggen dat dat niet uw vader was maar uw broer die ook voor de Secret Services heeft gewerkt, dat zou opnieuw een fout zijn van de tolk (CGVS, p. 14). Als u dan later gevraagd wordt wanneer en hoe uw vader en broer dan bedreigd werden door de taliban, aangezien u dat ook verklaarde bij DVZ, dan stelt u plots dat zij helemaal niet bedreigd werden (CGVS, p. 18). Als u dan opnieuw geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, dan kan u daar ook nu geen afdoende verklaring voor geven. Het zal dan een vergissing geweest zijn, misschien is het uw geest want u werd een keer hard geslagen en daar heeft u nu nog steeds last van (CGVS, p. 18). Dergelijke markante tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen bij DVZ en uw verklaringen nu op het CGVS trekken de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt zeer ernstig in twijfel. U kan ook niets van documenten voorleggen om de dood van uw vader en uw broer aan te tonen (CGVS, p. 13-14). Wanneer u dan gevraagd wordt het moment van het overlijden van uw vader in de tijd te situeren, dan stelt u dat dit was in de tweede maand saur van het jaar 1390 (april-mei 2011) (CGVS, p. 13). Bij DVZ verklaarde u echter dat uw vader overleden was rond 20 maart 2010 (zie vragenlijst DVZ, p. 4 nr. 12), wat dus meer dan een jaar eerder is dan wat u nu verklaart. Plots stelt u dan ook nu tijdens het interview op het CGVS dat u ook een brief heeft verkregen vanwege de taliban en u legt deze nu ook voor (CGVS, p. 3 en p. 5 en p. 13). Als u dan gevraagd wordt waarom u hier helemaal niets van vermeldde bij uw eerste interview, dan stelt u dat u dat gewoon vergeten was (CGVS, p. 3). Het feit op zich dat u een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas zo gewoon vergeet te vermelden ondermijnt al meteen de ernst van wat u hier vertelt en komt weinig logisch en weinig geloofwaardig over. Als u dan gevraagd wordt wanneer precies u deze brief dan verkregen heeft, dan stelt u eerst dat dit ongeveer tien maanden na de dood van uw vader was, maar daarna corrigeert u zichzelf en verklaart u dat het twintig maanden daarna was (CGVS, p. 13). In die twintig maanden tussentijd zou er dan verder niets gebeurd zijn (CGVS, p. 13). Hier komt het toch zeer onlogisch en weinig aannemelijk, over dat de taliban gedurende bijna twee jaar dan niets van concrete actie zouden ondernemen, hoewel ze volgens uw verklaringen wel naar u specifiek op zoek waren. Verder wordt uw vader, naar u verklaart, ook niet vermeld in de brief die u kreeg van de taliban en als u dan gevraagd wordt hoe u dan zo zeker weet dat hij werd vermoord door de taliban, kan u alleen maar zeggen dat dat wel zo moet zijn want dat jullie geen andere vijanden hadden in jullie regio behalve de taliban (CGVS, p. 13). Dergelijke verklaring berust echter louter op uw vermoeden en kan niet ondersteund of aangetoond worden met enig concreet feit of bewijsstuk. In verband met het werk van uw broer voor de Secret Services kan kort opgemerkt worden dat u verklaart dat hij daar één jaar gewerkt heeft en dat dit in 1374 (1995) was, nadat de taliban aan de macht gekomen waren ging hij er niet meer werken (CGVS, p. 14). Hij werkte dus slechts één jaar voor de inlichtingendienst en dat is nu vijftien jaar geleden. Als u dan gevraagd wordt wat uw broer daarna dan van werk deed, dan stelt u dat hij sindsdien op het land werkte (CGVS, p. 15). Hier komt het dan toch zeer weinig logisch en zeer weinig aannemelijk over dat uw broer dan nu recent voor uw vertrek plots zou vermoord geweest zijn door de taliban omwille van dat werk voor de inlichtingendienst dat hij voor één jaar zou gedaan hebben in 1995. Gedurende vijftien jaar zou hij gewoon nog in jullie regio verbleven hebben in Maidan Wardak en er zou niets gebeurd zijn. Dergelijke verklaring houdt binnen de context die u schetst dan ook weinig steek. Daarbij komt dat u ook weinig concrete informatie kan geven over de dood van uw broer, hij zou gewoon zijn dood geschoten door de taliban (CGVS, p. 14). De cumulatie van al deze vreemde en weinig logische, tegenstrijdige en incoherente verklaringen over het werk en de dood van uw vader en uw broer, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt.

Ook kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden over de persoonlijke problemen die u dan verklaart te hebben gehad met de taliban en het incident dat gebeurde voor uw vertrek. Bij DVZ verklaarde u te zijn opgepakt en te zijn geslagen door de taliban in de tweede maand van het jaar 1391 (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5). Tijdens het interview op het CGVS stelt u dan plots dat dit incident plaats vond op de laatste dag voor de start van het jaar 1390 (CGVS, p. 3 en p. 17). De

enige verklaring die u voor deze incoherentie kan geven is dat er een fout werd gemaakt bij DVZ (CGVS, p. 17). Volgens wat u nu verklaart tijdens het interview op het CGVS werden er dan wel zeer veel fouten gemaakt bij uw interview op DVZ. Als u dan verder gevraagd wordt hoelang na dit incident u het land dan ontvlucht bent, dan stelt u dat dit één jaar en 10 maanden later moet geweest zijn (CGVS, p. 17). U zou in die periode verder niets meer vernomen hebben van de taliban, alleen die brief die u kreeg maar dat was slechts zeven dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 17). Hier komt het toch opnieuw zeer onlogisch en weinig plausibel over dat indien de taliban u werkelijk specifiek viseerden dat ze dan bijna twee jaar geen enkele concrete actie zouden ondernomen hebben, terwijl u wel gewoon daar in uw geboorteregio verbleef. Ook over deze taliban door wie u zou geviseerd worden kan u niets van concrete informatie geven. U herkende ze niet maar u werd door hen geslagen en er werd u gezegd dat u jihad diende te doen met hen (CGVS, p. 17). Maar als u dan gevraagd wordt daar meer concreet over te vertellen, wat u dan precies voor hen zou moeten doen, jihad waar en hoe en op welk doelwit juist, dan blijft uw antwoord opnieuw louter algemeen en aan de oppervlakte. U stelt dat u jihad diende te doen tegen de regering en tegen de Amerikanen, tegen alle mensen die werken voor de autoriteiten omdat dat allemaal ongelovigen zijn die het land innemen (CGVS, p. 18). Verder zou u dan na dit incident in het ziekenhuis zijn opgenomen en een behandeling hebben gekregen maar ook daar kan u geen enkel document van voorleggen (CGVS, p. 18).

En ten derde kan ook kort nog de opmerking gemaakt worden dat het toch zeer vreemd over komt dat u geen enkele vorm van bescherming kon krijgen op uw werk voor dergelijke problemen, u zou naar uw verklaringen toch bijna twintig jaar gewerkt hebben voor de Afghaanse veiligheidsdiensten. Als u hier specifiek naar gevraagd wordt dan kan u hier alleen maar op zeggen dat daar geen middelen voor zijn (CGVS, p. 16).

Tot slot kan ook nog een laatste bemerking gemaakt worden in verband met uw verklaringen over recent contact dat u nu nog heeft met uw familie daar na uw vertrek uit Afghanistan en over datgene wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u daar had. Wanneer u hier in het begin van het interview naar gevraagd wordt dan stelt u nog contact te hebben met uw echtgenote en met uw moeder (CGVS, p. 13-14). U zou met hen gewoon spreken over hoe het gaat met uw kinderen, over hun gezondheid en over de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p. 13-14). Hier komt het om te beginnen toch al eerder vreemd over dat u tijdens deze contactmomenten met hen helemaal niet zou spreken over uw persoonlijke problemen die geleid hebben tot uw vertrek en het feit dat u alles daar hebt achter gelaten. Wanneer u dan verder specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de verder ontwikkelingen en de huidige situatie van de problemen die u daar had, dan blijft u opnieuw weinig concreet. Ze zouden u gewoon gezegd hebben dat het goed is dat u vertrokken bent want dat u anders het probleem daar nog steeds zou hebben (CGVS, p. 18). En als u dan nog een keer gevraagd wordt wat ze u dan concreet over uw persoonlijke probleem vertellen dat stelt u dat er na uw vertrek niets meer gebeurd is (CGVS, p. 18). Even later zegt u wel dat de taliban een drie tot vier dagen na uw vertrek in januari 2013 nog wel naar u zijn komen zoeken (CGVS, p. 19), maar dat is intussen ook al zes maanden geleden en nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat uw familie sindsdien nog iets vernomen heeft van de taliban of dat er daarna nog concreet iets gebeurd is. Indien de taliban op dit moment nog werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat zij meer concrete actie zouden ondernemen.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet in bovenstaande argumentatie worden uw werkzaamheden voor de nationale veiligheidsdiensten tot het jaar 1384 (2005) niet betwist door het CGVS en zo ook niet de documenten die u hierover neerlegt. Hierbij dient wel nogmaals te worden benadrukt dat u met deze documenten uw werkzaamheden voor NDS slechts aantoonst tot het jaar 1384 (2005). Aangezien uit bovenstaande argumentatie blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw recente problemen met de taliban, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan de waarachtigheid van de dreigbrief die u hieromtrent voorlegt. Bovendien maakte u ook nergens in uw eerste interview melding van deze brief. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij

het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Wat het Belgische medische attest dat u voorlegt betreft dient te worden opgemerkt dat dit attest geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Uit de inhoud van dit medische attest kan bovendien geenszins afgeleid worden dat de vastgestelde minieme letsels het resultaat zijn van foltering.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het dorp Deh Afghanan nabij de stad Maidan Shar in de provincie Maidan Wardak, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U hebt elf jaar onderwijs genoten en u hebt ook jaren werkervaring opgebouwd in Afghanistan (CGVS, p. 8-9). U spreekt Pashtou, Dari en ook een beetje Engels (CGVS, p. 8). En aangezien u voor de nationale veiligheid heeft gewerkt in het verleden kan dan ook worden aangenomen dat u over een behoorlijk salaris beschikte en dus wel wat spaargeld zal kunnen opzij gezet hebben dat u dan nu zou kunnen aanwenden om een nieuw leven op te bouwen in Kabul stad. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De verwarring omtrent de werkzaamheden van verzoeker komt wellicht door het feit dat verzoeker in 2005 veranderde van functie. Verzoeker was tot in 2005 een gewone agent van de veiligheidsdienst, werkte in uniform en iedereen kon hem herkennen en zien dat hij agent was. Vanaf 2005 werd verzoeker geheim agent en werkte hij in burger. Hij moest maar een keer om de twee weken naar het kantoor gaan en kreeg dan zijn planning voor de volgende twee weken. Soms diende hij zelfs maar een keer in de maand langs te gaan. Verder stelt verzoeker dat het heel moeilijk is om documenten te verkrijgen van de geheime politie, zeker achteraf. Verzoeker wil er ook op wijzen dat hij niet alleen zijn recentere ID-kaart verloor, maar ook attesten over zijn promotie. Verzoeker moest informatie verzamelen over bepaalde mensen die rekruteerden voor de jihad. Zo heeft verzoeker de naam van onder andere Mula Moluwe Aminollah, die nu gearresteerd is, doorgegeven aan zijn overste. Verzoeker heeft drie namen van mensen doorgegeven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die gearresteerd zijn. Er zijn natuurlijk veel meer mensen die verzoeker heeft doorgegeven, maar die niet zo gekend zijn. Wat betreft de onrechtstreekse samenwerking met het NDS tijdens het talibanregime stelt verzoeker dat hij informatie kreeg van Kari Nurullah, een gekend persoon en de neef van commandant Turamanullah, die ook in Pakistan opereert. Verzoeker gaf de informatie die hij kreeg van Kari Nurullah, die tussen verzoeker en de taliban zat, door aan zijn oversten. Tijdens het interview heeft verzoeker er ook verschillende malen op gewezen dat het voor hem moeilijk is alles te herinneren wegens de foltering die hij heeft ondergaan en verzoeker heeft daarvan ook een medisch attest neergelegd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert hiermee rekening te houden. De vader van verzoeker heeft nooit bij de inlichtingendienst gewerkt, enkel zijn broer. Verzoeker begrijpt dan ook niet dat dit in de vragenlijst vermeld staat. De vader van verzoeker werd nooit bedreigd, maar toen hij vermoord werd had hij een witte sjaal van verzoeker aan. Waarschijnlijk hebben ze zijn vader aanzien als verzoeker en was hij het doelwit. Ook bij de moord op de broer werd deze wellicht aanzien als verzoeker. De familie van verzoeker heeft aangifte gedaan bij de politie, maar ze hebben niets gekregen. Er is een klacht tegen onbekenden want de familie weet niet wie hen juist vermoord heeft. Verzoeker heeft zelf op de vergissing met betrekking tot de datum van overlijden van zijn vader gewezen bij het begin van het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat dit als tegenstrijdigheid wordt aangewezen. Ook met betrekking tot de brief van de taliban heeft verzoeker zelf op zijn vergissing gewezen bij het begin van het gehoor. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd er bijna niet gesproken over de documenten en verzoeker beseft niet dat hij dit moest vermelden. De broer van verzoeker is acht dagen na de ontvangst van de dreigbrief overleden. Verzoeker kent de beweegredenen van de taliban niet en stelt dat zij op het geschikte moment wachten om aan te vallen. Verzoeker had geen problemen met andere mensen en het kan dan ook alleen maar de taliban geweest zijn die de vader van verzoeker hebben vermoord. Overigens was verzoeker zelf niet aanwezig bij het schietincident waarbij zijn broer werd vermoord. Alle informatie hierover heeft hij dan ook uit tweede hand. Ook wat betreft de datum van het incident met de taliban heeft verzoeker zelf op zijn vergissing gewezen aan het begin van het gehoor. Verzoeker werd vrijgelaten omdat hij beloofd had hen te helpen en een vriend die goed gekend was bij de taliban stond borg voor verzoeker. Hij hield zich ook rustig en kwam bijna nooit buiten. Hij deed ook altijd verschillende kleren aan zodat hij er telkens anders uit zag. In de dreigbrief stond heel duidelijk wat er van verzoeker verwacht werd, hij moest meedoen aan de jihad. Verzoeker kreeg overigens geen

enkele bewijs van zijn opname in het ziekenhuis in handen. Dat hij geen hulp kon krijgen op zijn werk is te wijten aan het feit dat de Afghaanse overheid niet in staat is om het land te beschermen, laat staan lage Afghaanse functionarissen en zeker niet tegen de taliban. Bovendien wist verzoeker niet welke personen bij de taliban verantwoordelijk waren voor zijn problemen. Er is weinig dat verzoeker kan doen aan zijn problemen. In de korte gesprekken met zijn familie is het dan ook logisch dat hij vooral wil weten hoe het met hen gaat. Verzoeker vermoedt dat de taliban weet dat hij in het buitenland is en dat ze dus niet veel kunnen doen. Het is niet makkelijk voor verzoeker om documenten te verkrijgen en weggaan bij de veiligheidsdiensten is niet zomaar zonder gevolgen, aangezien dit niet zomaar zonder het akkoord van de veiligheidsdiensten kan.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker en zijn afkomst uit het dorp Deh Afghanistan nabij de stad Maidan Shar in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan. Er wordt echter volledig ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich in de hoofdstad Kabul zou kunnen vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negeert de algemene situatie op blak van de mensenrechten voor asielzoekers die terugkeren naar Kabul en hanteert daarbij de geciteerde informatie op een foutieve manier. Zo stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat jonge mannen en gezinnen in de steden sowieso geen nood hebben aan hun sociaal netwerk. Bovendien weet verzoeker niet met zekerheid op welke passage het Commissariaat-generaal zich baseert, aangezien nagelaten wordt volledig en correct naar de informatie te verwijzen. In ieder geval moet er een persoonlijke afweging gemaakt worden, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins is gebeurd. Er is dan ook geen afweging gemaakt van het feit dat verzoeker geen enkel familielid heeft wonen in Kabul. Veronderstellen dat verzoeker voldoende geld opzij heeft gezet omdat hij voor de veiligheidsdiensten werkte is ronduit belachelijk. Lage functionarissen hebben in Afghanistan geen groot loon en verzoeker moest bovendien zijn gezin onderhouden, een echtgenote en vijf kinderen. Het loon van verzoeker liet niet toe een huis te huren in Kabul. Bovendien is het in Kabul door het aantal mensen zo goed als onmogelijk geworden een job te vinden. Op dit moment kan de stad Kabul de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Op heden is de veiligheidssituatie in Kabul nog altijd alles behalve veilig te noemen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht het risico voor burgers in Kabul te ontkennen, door te stellen dat enkel 'high profile' doelwitten worden geviseerd. Hoewel de gewone Afghaanse burgers misschien niet het doelwit zijn van de acties, zijn zij wel het slachtoffer ervan. In de provincie Kabul zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten en de veiligheidssituatie kan allerm minst stabiel genoemd worden. De taliban schrikt er niet voor terug de VN aan te vallen en zelf de veilig geachte internationale luchthaven werd onder vuur genomen door de taliban. Tevens is het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst

stabiel te noemen is. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de werkelijkheid.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, een rapport van de UN High Commissioner, een rapport van IPS en een aantal persartikelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker per brief van 2 oktober 2013 een aanvullende nota neerlegt met nieuwe elementen. Bij deze nota voegt verzoeker de volgende documenten: een inlichtingsnota van het Directoraat-generaal van de Nationale Veiligheidsdienst van Afghanistan en een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn problemen met de taliban begonnen sinds zij ontdekten dat hij werkte voor de Secret Services, zo'n vijf jaar geleden (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat hij effectief werkzaam was voor de Secret Services sinds 2005. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken letterlijk verklaarde sinds juli 2005 niet meer te hebben gewerkt (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Hoewel verzoeker reeds aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat hij na zijn werk voor de National Security overstapte naar de Secret Services (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 3), stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker het werk waardoor hij in de problemen kwam niet zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd letterlijk gevraagd naar het beroep dat verzoeker heeft uitgeoefend (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Overigens slaagde verzoeker er wel degelijk in een chronologisch overzicht te geven van zijn werkzaamheden tot 2005 en stelde hij vervolgens expliciet niet meer te hebben gewerkt daarna (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook waar verzoeker deze vaststellingen tracht te weerleggen door het

verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9), stelt de Raad dat bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er verwarring is ontstaan doordat hij in 2005 veranderde van functie, stelt de Raad vast dat dit geenszins in overeenstemming is met de expliciete verklaring van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds juli 2005 niet meer gewerkt heeft (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien stelt de Raad vast dat de coherente verklaringen en documenten die verzoeker neerlegt omtrent zijn werkzaamheden voor de National Security tot juli 2005 in schril contrast staan met de vage verklaringen van verzoeker omtrent zijn werkzaamheden bij de Secret Services en het feit dat hij hieromtrent geen enkel document kan neerleggen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 6, 9, 10, 11 en 12). Zo stelt verzoeker omtrent zijn werk voor de Secret Services slechts dat hij gewoon info moest geven over de taliban aan zijn overste (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe dat concreet in zijn werk ging, stelt verzoeker slechts dat hij info verzamelde en dit aan zijn baas gaf (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook wanneer hem vervolgens gevraagd wordt meer concreet te vertellen wat er met die info gebeurde, slaagt verzoeker er slechts in te stellen dat zijn job gewoon het vertellen van de info aan zijn baas was en dat hij daar een planning moest over opmaken (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij aan de verwerende partij namen heeft doorgegeven van personen die gearresteerd werden nadat hij hun naam had doorgegeven, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker drie namen kan vermelden geenszins de vaststelling, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende acht jaar voor de Secret Services zou hebben gewerkt, onderuit haalt. Bovendien stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf dat dit namen van bekenden zijn die gearresteerd werden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet alleen zijn recentere identiteitskaart verloor, maar ook attesten over zijn promotie, merkt de Raad op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts stelde zijn identiteitskaart te zijn verloren (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 9).

Daarnaast verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader en zijn broer werden vermoord omdat zij beiden voor de inlichtingendienst werkten en stelt hij dat ook zij ernstig bedreigd werden door de taliban (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 4). Gevraagd naar het beroep van zijn vader verklaart verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen dat zijn vader thuis was en soms werkte als landbouwer en gewone arbeid deed (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien stelt verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader en zijn broer niet bedreigd werden (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18). Waar verzoeker aangeeft dat hij niet begrijpt waarom in de vragenlijst vermeld staat dat ook zijn vader werd bedreigd door de taliban, dient te worden opgemerkt dat dit het geval is omdat het hier over verzoekers eigen verklaringen gaat. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vader nooit bedreigd werd, maar dat hij op het moment dat hij werd vermoord een sjaal van verzoeker aanhad en waarschijnlijk als verzoeker aanzien werd en dat ook zijn broer waarschijnlijk als verzoeker aanzien werd op het moment dat hij werd vermoord. Dit komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Bovendien weerlegt dit geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker omtrent de bedreigingen aan het adres van zijn vader en broer. Met betrekking tot de moord op de broer van verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent slechts kan verklaren dat hij werd neergeschoten door de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14).

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen van de taliban volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. De verklaring van verzoeker dat hij dit vergeten was is geenszins aannemelijk (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 3). Ook waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bijna niet gesproken heeft over de documenten en dat hij niet beseftte dat hij dit moest vermelden, kunnen geenszins verklaren waarom verzoeker een dergelijk belangrijk element in zijn asielrelaas onvermeld liet. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 2).

Daarnaast stelt verzoeker dat hij deze brief ontving twintig maanden na de dood van zijn vader (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13). Hoewel de taliban specifiek naar verzoeker op zoek zou zijn geweest, hetgeen ook blijkt uit de *post factum* verklaring in onderhavig verzoekschrift dat de taliban de vader van verzoeker zou hebben vermoord omdat zij verkeerdelijk aannamen dat het verzoeker zelf was, zou in deze twintig maanden niets gebeurd zijn (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13). Een jaar en tien

maanden voor zijn vertrek zou verzoeker opgepakt en geslagen geweest zijn door de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 17). Opnieuw kan hier de bedenking gemaakt worden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker daarna geen persoonlijke problemen meer zou hebben gehad met de taliban (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook verklaarde verzoeker dat hij bewusteloos werd geslagen, wakker werd, naar huis en naar het ziekenhuis ging (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker echter plots dat hij kon vrijkomen omdat hij beloofd had de taliban te helpen en een vriend die goed gekend was bij de taliban borg stond voor hem. Opnieuw komt dit de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoeker dit niet zou hebben vermeld wanneer hem gevraagd werd of de taliban hem toen gewoon weer lieten gaan (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoeker weet daarnaast ook geenszins te specificeren door wie hij werd opgepakt en geslagen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18).

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geenszins op de hoogte is van de verdere evolutie van zijn beweerde problemen, hoewel hij in contact staat met zijn echtgenote, moeder en neef (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Hij zou met hen echter slechts spreken over de kinderen, hun gezondheid en de algemene situatie in Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Verder zouden zij aan verzoeker slechts verteld hebben dat het goed is dat hij vertrokken is omdat hij anders het probleem nog steeds zou hebben (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het logisch is dat hij in de korte gesprekken met zijn familie vooral wil weten hoe het met hen gaat, stelt de Raad vast dat van een persoon die beweert de vrees voor vervolging wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich informeert omtrent de evolutie van zijn problemen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de stand van zaken van zijn beweerde problemen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Voor zover verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde medisch attest teneinde zijn vage en tegenstrijdige verklaringen te kunnen verklaren, merkt de Raad op dat op generlei wijze uit het medisch attest blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de aan de aanvullende nota toegevoegde inlichtingennota van het Directoraat-generaal van de Nationale Veiligheidsdienst van Afghanistan een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in

dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit het ter zake door verzoeker neergelegde rapport van IPS blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenkampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn en de zware levensomstandigheden zoals uiteengezet in het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die zowel Pashtou als Dari en een beetje Engels spreekt, elf jaar naar school is gegaan en jarenlange werkervaring heeft in Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Ook verklaarde verzoeker een neef te hebben die zijn vlucht uit Afghanistan betaalde, zijnde ongeveer 13000 dollar (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 20). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden of in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag

van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 21 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie.

Verzoekers raadsman stelde ter terechtzitting op 25 oktober 2013 dat het gelet op de korte tijdspanne tussen de ontvangst van deze informatie en de terechtzitting het onmogelijk was om voormelde informatie in te zien en vroeg om deze zaak uit te stellen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze informatie aan verzoekers raadsman per faxbericht werd verstuurd op 22 oktober 2013 om 11.14 uur. Verzoekende partij geeft niet aan waarom het onmogelijk is om binnen een tijdsbestek van minstens 2 volledige werkdagen de 14 pagina's tellende informatie in te zien. Verzoekende partij toont evenmin een situatie van overmacht aan die haar zou verhinderd hebben om deze informatie in te zien. Het verzoek tot uitstel wordt bijgevolg niet ingewilligd. Verzoekende partij toont niet aan dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De rapporten van UNHCR, het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF